בעזרת השם יתברך

אשי ישראל

השיעור השבועי

מפי פורינו הרה"צ
רבי **יצחק שמואל אהרן לעזער** שליט"א

גליון
תע"ו

פרשת
פינחס
תשפ"ה

השיעור נמסר ביום ד', בשעה 23:30, ניתן להאזין בקו:
בארץ ישראל: 077-2233-223, בארה"ב: 845-510-6314

חסדי השם יתברך, אנחנו אוחזים בפרשת **פינחס**, השבוע הראשון של **ימי 'בין המצרים'**, וצריכים לדעת ששלושת השבועות של **'בין המצרים'** הם ימים מסוגלים ומיוחדים מאד בשנה, ימים של התקרבות נשמות ישראל לאביהם שבשמים.

ואכן, מצד אחד הם ימים של התאבלות על החורבן שהיה בימים אלו - בין י"ז בתמוז לתשעה באב - אבל לאידך גיסא, הם ימים של געגועים והתעוררות לחזור לחיק אבינו שבשמים! **דווקא בשעה שישנו סוג של התרחקות, ודוחים את האדם ומגרשים אותו מן המקום שלו, דייקא אז מתחילין אצלו רגשות של געגועים, בבחינת "קְשָׁה עָלַי פְּרִידָתְכֶם", ומתעוררים מאד: "איפה אנחנו?!"...**

ויובן על־פי משל: בן־מלך הנמצא בארמון אביו, ולא חסר לו כלום, אז הוא חושב שהכל בסדר ו'יש לי הכל'... אבל מיד כשהוא צריך לצאת מן הארמון של המלך מאיזו סיבה - שלא ברצונו ובעל־כורחו, מגרשים אותו... **איזה געגועים וחסרון הוא מרגיש בעצמו - 'איפה אני?! מה קרה לי?!'... ורק אז הוא מתחיל להעריך ולהחשיב מה היה לו עד עכשיו...** כי עד עתה - הוא לא חשב על זה בכלל, 'אני בן־מלך, ומה חסר לי?'... אבל עכשיו הוא התחיל להרגיש **'מה היה לי... מה הפסדתי... איך הגעתי לכזה מצב'...** ואז מתחילין אצלו הרצונות, הכיסופים והגעגועים לחזור אל המקום שהוא היה...

וזה בדיוק **שלושת השבועות** הללו -

הנקראים **'בין המצרים'**, שהם ימים של תשובה והתעוררות עם־ישראל לחזור לחיק אביהם שבשמים.

וימים אלה הם דייקא **כ"א** יום, כי ידוע לנו מדברי רבינו (ליקו"מ ח"א סי' ו) שהשם **אהי"ה** - העולה **כ"א** - הוא השם של תשובה, מדוע? כי פירושו של **'אהי"ה'** הוא: **'מעכשיו אני מתחיל! איפה הייתי עד עכשיו - אני לא יודע'...**

מה הבעיה של בני־אדם בחיים שלהם? למה הם סובלים כ"כ הרבה? מדוע התורים ל'פסיכיאטרים' מלאים תמיד? כי לכולם יש חבילות של רגשות־מצפון מהעבר - 'מה עשיתי, איך כך הייתי' וכו', **ואכן אם אין לאדם את ההתחזקות הנכונה - זה הורג אותו...** הוא תמיד מזכיר את עצמו מה היה בעבר, וזה הורס אותו לגמרי...

והנה, דרך הטיפול של אנשי המקצוע שמתעסקים בזה - 'פסיכיאטרים' ו'פסיכולוגים' על סוגיהם - שהם חוזרים ומחטטים בתוך העבר של האדם: 'תספר מאיפה מגיעות כל הרגשות האלו, מה מעיק לך', והם סוחטים את האדם וגורמים לו להגיד את כל מה שהיה בעברו, ומהי מטרתם? שעל־ידי שהוא יוציא ויספר את הכל, יתחיל לחשוב ולהבין מה קרה, ועכשיו יוכלו לטפל בזה - יסבירו לו שזה לא היה באשמתו, ולא ברצונו וכו', **אבל זה מאד כואב לאדם להתחיל להוציא את כל מה שהיה, ולחזור לכל מה שהיה - ואיך היה ומה היה מצבו וכו', זה כואב מאד!** [וכמו שהמטופלים מעידים בעצמם - מי שעבר טיפולים כאלה, שבהתחלה זה צער ומרירות גדולה מאד, כי מחזירים אותו לאותו מקום שהיה בו בעבר].

לעומת זאת, יש לנו את רבינו הקדוש בכל הלימודים הקדושים שלו, שהוא מראה לנו את **דרך התשובה**, ומראה לכל אדם איך אפשר לו לחזור בתשובה שלימה להקדוש־ברוך־הוא, ולא סתם **'לשכוח'** את העבר שלו, אלא להפוך את העבר שלו ל**'דביקות בהקדוש־ברוך־הוא'**, בתור **"ירידה לצורך עליה"**, בבחינת (ליקו"מ ח"א סי' רסא): **'הִתְרַחֲקוּת תַּכְלִית הַהִתְקָרְבוּת'**.

איך עושים את זה? הלימוד של רבינו הוא ענין של **'התחדשות'**, שזה הסוד של השם **אהי"ה - 'אנא זמין למהווי'**, כלומר: **"אני מתחיל עכשיו! לא היתה לי שום הויה מקודם, לא יודע היכן הייתי ומה הייתי ולאן הגעתי - זה לא משנה, אני מתחיל מחדש!"...** וממילא כבר נופלים ומתבטלים כל שיטות הטיפולים הנ"ל - **איך חוזרים ומחטטים איפה הייתי ומה עשיתי אם בכלל לא הייתי?...**

וכמובן, זה קל להגיד את זה, ולא כ"כ קל ליישם את זה עד־כדי **'לחיות'** עם זה, אבל זה מה שרבינו עושה איתנו... ומי

שזוכה קצת לדעת את הלימודים של רבינו - הן בלימוד התורה והן בתפילה והתבודדות - זה הכל כלול בעניין של 'התחדשות'; רבינו גילה לנו: **אתה הולך עכשיו להתבודד ולדבר אל הקב"ה? תאמר תחילה: 'רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲנִי מַתְחִיל מֵרֹגַע זֶה לְהִתְקָרֵב אֵלֶיךָ, לַחֲזֹר בִּתְשׁוּבָה וְלִהְיוֹת אִישׁ כָּשֵׁר'...**

ומובא בחיי־מוהר"ן, שכך היה רבינו בעצמו מתחיל את התבודדותו; **איזו שיחה נפלאה!** אדם תוהה: 'במה אני מתחיל את ההתבודדות?'... ואכן, אנחנו מדברים הרבה שצריכים תמיד להקדים תודה והודאה, אבל לפני שאתה מתחיל להודות להקב"ה - תקדים את המשפט הזה: **'רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲנִי מַתְחִיל מֵרֹגַע זֶה לְהִתְקָרֵב אֵלֶיךָ וְלִהְיוֹת אִישׁ כָּשֵׁר'**, ואז ימשיך: **'אֲנִי מוֹדֶה לְךָ, רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, עַל כָּל הַחֶסֶד שֶׁעָשִׂיתָ עִמִּי עד היום - למעשה, אני כאן אני חי בשנים בתעודת־זהות נולדתי אני מודה לך שריחמת עלי והגעתי למקום הזה, וזכיתי להגיע לרגע הזה עכשיו שאני יכול להתחיל לחיות חיים חדשים!'**.

זה דבר שאולי בחיצוניותו נראה כמו 'משחק', אבל זה לא 'משחק'! כי **החידוש של כל העולמות וכל הבריאה הוא בכל עת ורגע מחדש ממש!** זה לא שאדם חושב: 'ככה אני רגיל, וככה זה'... ורואים זאת אצל אדם שיש לו איזו בעיה מסוימת בחיים - הוא סובל ממשהו, ויש לו איזה דבר חסר - לא משנה באיזה ענין, והוא מצפה כבר לישועה במשך זמן רב, ולפעמים במשך שנים הוא מחכה לאיזו ישועה בעניינו, מה קורה אִתּוֹ בדרך־כלל? הוא אומר: 'ככה זה היה עד עכשיו, ואני עדיין מתפלל - לא איבדתי את האמונה, אני ממשיך להתפלל ולבקש מהקב"ה, ואני מקווה שבקרוב אראה ישועה'[א]... והוא מחזק עצמו תמיד ש'עוד מעט יהיה טוב'...

אבל אדם שזוכה לגילוי אמונה שרבינו מכניס בנו בעניין הזה של **התחדשות** - שבכל פעם אדם מתחיל מחדש, אזי הוא יודע היטב בעצמו: **'אני מאמין שכל מה שהיה עד עכשיו זה ג"כ רק ברצון הקב"ה! כל מה שהיה חסר לי, ומה שלא זכיתי עדיין לקבל - זה ג"כ רצון הקב"ה! וכשם שאינני יודע לעתיד מה בדיוק יהיה ואיך יהיה, כן אינני יודע בעבר מה שהיה, ואני יודע בבירור שזה היה רצון הקב"ה!'...**

וזה כבר סיפור אחר לגמרי... כשאדם יודע שכל מה שהיה עד עכשיו זה

א. ואדם שיש לו מידת הביטחון, הוא לא אומר 'אני **מקווה** שאראה ישועה', אלא 'אני **בטוח** שאראה ישועה!'. וזו התוספת שיש במידות הביטחון על מידת האמונה: **'אמונה'** פירושו שאדם **יודע** שהכל מהקב"ה, אבל **'ביטחון'** יש בו מעלה יתירה, שאדם אומר: 'אני **בטוח** שהקב"ה לא יעזוב אותי! מתי בדיוק - אני לא יודע, אבל אני **בטוח**! "אֶבְטַח וְלֹא אֶפָּחֵד" - אני **יודע** שהקב"ה יעזור לי!'...

ג"כ רצון הקב"ה, אזי הוא ניגש אחרת לגמרי להתפלל על אותה ישועה עוד הפעם, כי בכל עת ורגע ישנה התחדשות הבריאה, וכל העולמות כולם מתחדשים, כי הקב"ה הוא "הַמְחַדֵּשׁ בְּטוּבוֹ בְּכָל יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית" (ברכת 'יוצר'), ומסביר האר"י הקדוש, שלאור־דוקא **בכל יום** - של 24 שעות - אלא **בכל שעה ובכל רגע** יש התחדשות בכל הבריאה, אז אדם ניגש ואומר להקב"ה: **'רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, כָּל מַה שֶּׁהָיָה עִמִּי בְּחַיַּי עַד עַכְשָׁו - זֶה הָיָה בְּרָצוֹנְךָ'**[ב], ועכשיו אני מתפלל: **'רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, שֶׁ"בָּרֵגַע הַזֶּה" יִהְיֶה לִי יְשׁוּעָה!'...**

שזה ענין של **'יְשׁוּעַת ה' כְּהֶרֶף עַיִן'** - יכול להיות שברגע הזה וביום הזה כבר יהיה לי ישועה, ואם עדיין לא הגיעה הישועה - זה הרצון של הקב"ה! שזה הלימוד של אמונה שרבינו מלמד אותנו, שאדם יודע תמיד את הלימוד של **'בַּה' אֶהַלֵּל דָּבָר' - 'בָּאֵלֹקִים אֲהַלֵּל דָּבָר'** (עי' ליקו"מ ח"א סי' ד), שהוא יודע שכל מה שקורה אִתּוֹ ממנו יתברך, ולא לומר "זה כבר 'דבר שבשגרה' - כך זה נמשך כבר הרבה זמן"... - **זה לא הרבה זמן! כל יום מחדש! כך הקב"ה רצה, וכך הקב"ה רוצה! ויש אפשרות ברגע אחד לשנות את הכל - ברגע שהקב"ה ירצה ויגזור שככה יהיה - זהו זה!**

זה הסוד של תשובה - **'אנא זמין למהווי'**, פירוש: 'אני זמין ומוכן שיהיה לי הויה!', וממילא נופל כבר כל ענין הטיפולים הנ"ל של ה'פסיכיאטרים' - לחטט בכל העבר של האדם, 'למה צריכים להיכנס בכל ענייני ולעוררני בחזרה לכל מה שעבר עלי, בשעה שאני **עכשיו ממש** נולדתי?!'... ואם יתמהו על כך: 'הלוא כתוב בתאריך־הלידה שלך שנולדת בתאריך פלוני ופלוני, ואיך אתה אומר שנולדת עכשיו?'... **אכן כן, בגשמיות אמנם הגוף שלי הסתובב כאן בזה העולם מאותו התאריך, אבל הנשמה שלי - שזה עיקר החיים של האדם - נולדה עכשיו! ברגע זה נולדתי - "אֲנִי הַיּוֹם יְלִדְתִּיךָ"!**

ורבינו אומר (ליקו"מ ח"ב סי' סא), שהקב"ה יגיד כך למשיח צדקנו, אחר שעבר על נשמת משיח מה שעבר מיום בריאת העולם ועוד לפני זה - כי נשמתו של משיח בעולם עוד לפני בריאת העולם, והוא מחכה ומצפה בכל יום שיבוא, וכשיגיע הרגע שבעזרת השם יתגלה המשיח, יאמר לו הקב"ה: **"בְּנִי אַתָּה אֲנִי הַיּוֹם יְלִדְתִּיךָ"** - נולד היום מחדש! **זה הסוד של תשובה!**

וזה מסוגל ביותר בכ"א ימים אלו של **'בין המצרים'**, שהם מכוונים נגד השם **אהי"ה** - שעולה **כ"א**, ודווקא בגלל שבימים אלו התגרשנו מבית־המקדש,

---

ב. וכהלשון אצל יונה הנביא (יונה א, יד): **"כַּאֲשֶׁר חָפַצְתָּ עָשִׂיתָ"** - רבש"ע, כפי שרצית, עשית...

ומכל האור הגדול שהאיר בזמן שבית־המקדש היה קיים, דייקא עכשיו הוא הזמן **להרגיש** את הגעגועים האלו.

ואכן, גם בשאר ימות השנה שייך העניין הזה, וזה אחד מהעצות הנפלאות של רבינו הקדוש - לומר תיקון־חצות בכל לילה, ואשרי אדם הזוכה לזה - בתמימות ופשיטות! הרי ממילא אדם הוא ער בשעה שתים־עשרה בלילה, ואמנם רבינו אומר שזמן חצות הוא שש שעות אחר תחילת הלילה (ליקו"מ ח"א סי' קמט), אבל אם אדם הוא ער בשעה שתים־עשרה, ואח"כ הוא הולך לישון - בוודאי יוכל לומר בשעה שתים־עשרה תיקון־חצות, וכך היה נוהג מוהרא"ש כל השנים, וזה כפי הפוסקים שאוחזים שהשעות הן שוות (כשיטת הקאמארנא), וממילא שעת חצות בשעה שתים־עשרה.

ועלינו להתבונן: על מה אנחנו אומרים תיקון־חצות? הנה אדם אומר תיקון־חצות - שעיקרו הוא עשרת המזמורים (מתהלים, ופרק מאיכה), ולא מוכרחין לשבת על הרצפה או לשים אפר ולחלוף הנעליים וכו', העיקר שהוא אומר את ה'תיקון־חצות', ומוסיף לפעמים מן הקינות המובאות שם, ומה עניינו של תיקון־חצות? איך רבינו מגדיר את כל העניין הזה?

התשובה לזה מונחת בלשונו הקדושה של רבינו הקדוש - ליקוטי־מוהר"ן, חלק ב', סימן ס"ז, כשרבינו מדבר מכל העניין של החורבן ובנין בית־המקדש וכו', אומר רבינו (כמה מעורר הלשון של רבינו פה!): **'וְהִנֵּה מַה שֶּׁעָבַר אַיִן'** - זה בדיוק ענין ההתחדשות שדיברנו ממנו עתה, מה שהיה - היה! **'כִּי כְּבָר נִשְׁרַף בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ'** - זה קצת מפחיד לומר כזה דיבור, אבל כך אומר רבינו: **'מַה שֶּׁעָבַר - אַיִן, כִּי כְּבָר נִשְׂרַף בֵּית־מִקְדָּשֵׁנוּ'...** וכמו הפתגם העממי: "לא בוכים על חלב שנשפך"... כלומר: מה אתה עכשיו בוכה - על משהו שכבר היה ונשרף?... אתה אומר תיקון־חצות - ומוסיף ועושה בעניין זה, ואפילו בוכה, אבל על מה אתה בוכה? אתה בוכה על בית־המקדש שהיה? אומר רבינו בפירוש: **'מה שֶּׁעָבַר - אַיִן, כִּי כְּבָר נִשְׂרַף בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ'**.

ממשיך רבינו: **'אַךְ כָּעֵת'** - רבינו אמר פעם (חיי־מוהר"ן, סי' שסב), שיכולים לדקדק בכל מילה שלו כמו במקרא (פסוק בתורה), והרמז המונח במילים אלו: **'אַךְ כָּעֵת'**, העניין של **'אַךְ'** הוא סוד שם **אהי"ה** הנ"ל - שעולה **כ"א**, והעניין של **'כָּעֵת'** יש בו מסר מאד חזק שהיה לנו בפרשת שבוע שעבר (פרשת בלק), שכתוב (במדבר כג, כג): "**כָּעֵת** יֵאָמֵר לְיַעֲקֹב וּלְיִשְׂרָאֵל מַה פָּעַל אֵל", ואומר רש"י: **'עוֹד עָתִיד לִהְיוֹת עֵת כָּעֵת הַזֹּאת, אֲשֶׁר תִּגָּלֶה חִבָּתָן לְעֵין כֹּל, שֶׁהֵן יוֹשְׁבִין לְפָנָיו וְלוֹמְדִים תּוֹרָה מִפִּיו וּמְחִיצָתָן**

לְפָנִים מִמַּלְאֲכֵי הַשָּׁרֵת, וְהֵם יִשְׁאֲלוּ לָהֶם מַה פָּעַל אֵל'; וזהו: '**כָּעֵת יֵאָמֵר לְיַעֲקֹב וּלְיִשְׂרָאֵל**' - מי יאמר ליעקב ולישראל? המלאכים יאמרו: '**מַה פָּעַל אֵל**' - 'מה הקב"ה עושה?'... ולכאורה יפלא: הם מלאכים קדושים, שכליים נפרדים, וכי **הם** לא יודעים?... הלימוד בזה, כי יהודי שהוא חי בזה העולם הגשמי, ומסובב עם מניעות ובלבולים וכל־מיני דברים קשים, והוא מתגבר ועובד את השם - לומד תורה, מתפלל ומקיים מצוות, הוא יודע הרבה יותר '**מַה פָּעַל אֵל**' - מה הקב"ה עושה... כי הוא רואה מה הקב"ה עושה כאן בזה העולם, ואיך שהוא יתברך "עוֹשֶׂה נִפְלָאוֹת גְּדֹלוֹת לְבַדּוֹ", והוא ממש מהפך את כל הבריאה בשביל נשמות ישראל, אזי בוודאי "כָּעֵת יֵאָמֵר לְיַעֲקֹב וּלְיִשְׂרָאֵל מַה פָּעַל אֵל"...

זהו הרמז במילים אלו של רבינו - '**אַךְ כָּעֵת**'; ממשיך רבינו: '**שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מְצַפֶּה לָשׁוּב אֵלֵינוּ וְלַחֲזֹר וְלִבְנוֹת בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ**' - איזו לשון של ניחום! נתבונן רגע: איפה הנחנו אוחזים?!... **הקב"ה מצפה לשוב אלינו!**

שזה ענין שבת־קודש הקרובה - שאנחנו מברכים חודש **מנחם־אב**, ושמו של החודש הזה בעצמו מעורר המון רגשי געגועים וכיסופים להקב"ה: '**מנחם־אב**' - הקב"ה, שהוא אבינו, מוכן ומזומן לנחם את נשמות ישראל! ומצד שני - אנחנו מנחמים, כביכול, את הקב"ה, שהוא אבינו שבשמים, ואיך? על־ידי שאנחנו נחזור בתשובה, ואזי יהיה התיקון השלם...

זהו שאומר רבינו פה: '**אַךְ כָּעֵת, שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מְצַפֶּה לָשׁוּב אֵלֵינוּ וְלַחֲזֹר וְלִבְנוֹת בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ**' - הקב"ה מחכה ומצפה לזה! וזה ההפך ממה שאמר המן הרשע ימ"ש: (אסתר ח, א): "יֶשְׁנוֹ עַם אֶחָד מְפֻזָּר וּמְפֹרָד בֵּין הָעַמִּים" - 'אֱלֹהֵיהֶם שֶׁל אֵלּוּ יָשֵׁן הוּא', ח"ו. זה הדיבור הטמא שלו! וענו ואמר לו: '**רשע מרושע! הרי** (תהלים קכא, ד) '**הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל**' **- אין שום שינה לפניו יתברך!**' ורק לך נדמה ככה, בגלל שאתה בעצמך ישן... אתה ישן בשינה עמוקה מאד, ולכן נדמה לך שכולם כמוך... כי אדם שישן הוא אומר שכולם ישנים... אבל מי שהוא ער - הוא רואה שאתה הוא הישן, וא"כ מה יכולים לעשות לך?... ובאמת הקב"ה רק '**מְצַפֶּה לָשׁוּב אֵלֵינוּ וְלַחֲזֹר וְלִבְנוֹת בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ!**'

וא"כ, מהו ענין אמירת 'תיקון־חצות'? מהו לפי־זה כל הצער על החורבן? ממשיך רבינו, שאם הקב"ה מחכה ומצפה לבנות את בית־המקדש - '**רָאוּי לָנוּ שֶׁלֹּא לְעַכֵּב, חַס וְשָׁלוֹם, בְּנִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ**'... זאת אומרת: לא בוכים על דבר שהיה לפני שנים רבות, אלא על **עכשיו!** שאנחנו **עכשיו** לא נעכב את בנין בית־המקדש, ונדע שיש לנו כח לבנותו! **לכל אחד ואחד יש את הכישרון וה'פוטנציאל' לעשות**

בשביל לקרב את בנין בית־המקדש!

והעיקר - שאדם לכל־הפחות לא יעכב את בנין בית־המקדש... כי אם אדם עושה דברים לא טובים - זה מעכב את בית־המקדש, ואמנם העניין של "עשיית דברים לא טובים" הוא כולל בתוכו המון דברים שיש אצל האדם - בינו לבין עצמו, אבל יתר על זה הוא בעיקר ענין המחלוקת והמריבות והסכסוכים שיש בין נשמות ישראל, שזה עיקר העיכוב של הגאולה, ועל זה היה כל חורבן בית־המקדש... הגמרא אומרת (יומא ט:), שבימי בית־שני היה תורה ועבודה וכו', אבל היה שנאת־חינם... - היה מחלוקת ומריבות, זלזולים והשפלות, בין נשמות ישראל - 'נְעָרִים פְּנֵי זְקֵנִים יַלְבִּינוּ', הילדים דיברו בחוצפה - הן הבנים והן הבנות, **איפה ה'דרך־ארץ'?! איפה הבסיס של חינוך - שמכבדים את אחרים ובפרט אנשים גדולים?!...**

ואם ילדים לא מקבלים את החינוך הזה, אז מה יהיה אח"כ כשהם יגדלו ויהיו כבר בחורים?... וכן בנות שלא קיבלו את החינוך הזה, מה יהיה כשתגדלנה?... מאיפה יקבלו את העניין הזה של לכבד ולייקר?!...

וכל זה נכלל בעניין של **'שנאת־חינם'**, ואף שיכולים לטעון: "אבל אני לא שונא... אני רק מדבר"... **אבל הזלזולים האלה נובעים מכל־מיני מחשבות ורגשות של שנאה! וזה מגיע ג"כ ביחד עם גאוה!** זה כלול מכמה מיני מידות לא טובות, שמזה אדם מתיר לעצמו להפקיר את לשונו ולדבר ככל העולה על רוחו... **ועכשיו הוא הזמן שצריכים ביותר לשמור על לשוננו! לשמור בכל־מיני שמירה על דיבורינו ולנפות את הדיבור שלנו! לחשוב לרגע לפני שמתחילים לדבר: 'אולי מה שאגיד עכשיו יש בזה חשש של לשון־הרע?'...** הרי הגמרא אומרת שגם 'אבק לשון־הרע' הוא פגם, נמצא א"כ, שאם לא ברור לאדם האם מה שיגיד הוא **'דיבור כשר'** - לא יגיד אותו!

ואכן, כשם שעל אוכל צריכין לשמור שיהיה בכשרות הטובה והראויה - כן הדיבור צריך הכשר ראוי ומעולה... אדם הולך לאכול ב'מסעדה', ובפרט אם זה בשר, הוא מיד בודק האם יש הכשר מעולה וטוב [כך מקווים לכל־הפחות שהוא עושה...], וזה מה שהוא **מכניס** לתוך הפה שלו, וכמו־כן עם מה שהוא הולך **להוציא** מתוך הפה שלו - גם זה צריך להיות עם הכשר מעולה, שיהיה 'חלק' מהדרין... **האם אתה בודק היטב שהדיבור שלך כשר בתכלית הכשרות?!...**

יש אדם שהוא 'אימפולסיבי', ומוכרח לומר תיכף־ומיד כל מה שעולה בדעתו... נדמה לו שההוא וההוא לא מתנהג כמו ש'הוא' מבין - אז הוא צריך כבר לדבר עליו ולהגיד ככל העולה על רוחו... **וכי 'הותרה הרצועה' ומותר לך לדבר מה שאתה רוצה - לבזות, להשפיל ולזלזל,**

רחמנא ליצלן?! איך יש דבר כזה?!...

וכמה אדם צריך לבקש: **'רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, תְּרַחֵם עָלַי! תִּשְׁמֹר אוֹתִי מִדִּבּוּרִים אֲסוּרִים! כְּשֵׁם שֶׁתִּשְׁמֹר מַה שֶּׁנִּכְנַס לַפֶּה שֶׁלִּי - כֵּן תִּשְׁמֹר מַה שֶּׁיּוֹצֵא מֵהַפֶּה שֶׁלִּי, שֶׁיִּהְיוּ דִּבּוּרִים טוֹבִים, דִּבּוּרִים קְדוֹשִׁים, וְלֹא לְהֶפֶךְ, חַס וְשָׁלוֹם'...**

אדם שנזהר בזה, הוא זוכה ש**'לא לעכב את בנין בית־המקדש'** שנחרב בעוון שנאת־חינם, כי הגמרא אומרת (יומא סט:): **'וַעֲדַיִן מְרֻקָּד בֵּינָן'** - כלומר: סיבת חורבן הבית, שנאת־חינם, עדיין רוקד בינינו... הס"מ הוא מאד מאד ערמומי להכניס כל־מיני פילוגים ומחלוקת וגזענות בין נשמות ישראל, שזה הדבר הכי גרוע, וזה מעכב את בנין בית־המקדש!

ו"זה לעומת זה", משיח צדקנו יבוא על־ידי מידת שלום ואהבה, ועל־כן כתיב על אותו הזמן (ישעיה נב, ז): **"מַשְׁמִיעַ שָׁלוֹם מְבַשֵּׂר טוֹב מַשְׁמִיעַ יְשׁוּעָה"** - כשעם־ישראל יתאחדו ביחד! וזה על־ידי שהאדם עובד על מידת השלום!

וכשמדברים ממידת ה**'שלום'**, מאיפה מתחילים? מסביר רבינו (ליקו"מ ח"א סי' ל"ג): 'שלום' מתחיל אצל האדם בעצמו, שיתקיים לו **"שָׁלוֹם בַּעֲצָמָיו"** (תהלים לח, ד) - שיהיה **'איש שלום'** בעצמו, ולא יהיה כל פעם חלוק במידותיו - פעם ככה ופעם אחרת... פתאום מצב־רוח כזה ופתאום שונה... שאדם יהיה מיושב בדעתו, ויהיה לו 'שלום' עם עצמו!

בנוסף, אדם צריך שיהיה **'שלום בביתו'**; אדם יכול לטעון: "אני 'איש שלום'", **אבל איפה ה'שלום־בית' שלך? איך נראה הבית שלך?!...** אז הוא אומר: 'לא, אשתי זה כבר משהו אחר'... זה לא **'משהו אחר'**! וזה הסימן באמת איפה **אתה** אוחז - איך הבית שלך נראה! מבחוץ אתה יכול להיראות כמו אדם של שלום, ויש לך שם של 'איש שלום' וכו', אבל הבית שלך הוא 'דוד רותח' של מחלוקת ומריבות, השם ישמור, **ואיזה 'איש שלום' אתה?!...**

וכמה אדם צריך לשמור שיהיה שלום אמיתי בתוך הבית שלו, ויעשה את הכל בשביל זה! וכמובן, צריכים על זה הרבה לימודים ועצות - איך לזכות לשלום אמיתי, והעיקר שאדם יודע איך להשפיל את עצמו... **צריכים לפעמים לכפוף את הראש - זה בסדר... לא צריכים להקפיד!** אמנם נָאֶמַר איזה דיבור שלא היה כפי רוחך, אז מה?... **וכי אתה מוכרח כבר להגיב ולענות?!... תבליג ותשתוק, ותראה שזה כבר יומתק מעצמו...**

ואשרי אדם שזוכה לקבל את הלימודים האלו של **מידת השלום!** רבינו אומר (ליקו"מ ח"א סי' פ), ש'שלום' הוא דווקא בין שני הפכים, זאת אומרת: **דווקא כשישנה אפשרות ויכולת לעשות איזו מחלוקת, ואתה עוצר את עצמך, זה**

נקרא 'שלום' אמיתי!

מה הכוונה? כי 'שלום טבעי' שיש בין שני בני־אדם - שאינם במחלוקת, והטבע שלהם שהם בשלום, זה לא 'קונץ'... אלא מאי? דווקא כשמגיע ניסיון של מחלוקת, ויש 'שני הפכים' - יש פה רימון שעלול בכל רגע להתפוצץ ח"ו, אבל אתה חכם, ואתה כבר יודע ולמדת איך להינצל מפצצה כזאת - איך להוציא את זה ולהפריד את החוטים וכו' - הנה שום דבר לא קורה... וזה נקרא **'איש שלום'** - שבבית שלו שורה השלום וניצולים ממחלוקת, **ואם כן הדבר בביתו - על־ידי־זה יש לו כוחות להמשיך את השלום הזה לחוץ - לכולם, לכל עם־ישראל!**

וזו העבודה שלנו ביותר בימים אלה, שמשתוקקים לבנין בית־המקדש שנחרב בעוון שנאת־חינם, **'וַעֲדַיִן מְרַקֵּד בֵּינָן'**... מה הכוונה **'וַעֲדַיִן מְרַקֵּד בֵּינָן'**? פירושו בפשטות, שהס"מ עדיין רוקד בינינו, ומנסה בכל פעם לשאוב אותנו לעוון הזה, וזה כמו שהוא לוקח את האדם אל תוך הריקוד שלו, השם ישמור... **אבל אנחנו מוותרים על הריקוד של הס"מ!** שילך וירקד עם החברים שלו... **אותנו הוא יעזוב! אנחנו נרקוד ריקודים של מצוה, ריקודם לכבוד השכינה הקדושה - זה הריקודים שלנו!**

ומלבד זאת יכולין לומר רמז במילים אלו - **'וַעֲדַיִן מְרַקֵּד בֵּינָן'**, שהנה ידוע, שאחד מל"ט מלאכות שבת הוא מלאכת **'מרקד'**, ואין הכוונה לריקוד... אלא **'מרקד'** זה ענין של 'בורר' - שאדם מפריד את התבואה מהמוץ שלה, וזו מלאכה האסורה בשבת - כשאר מלאכות שעושים כדי להפריד את הקש מן מהתבואה. והלימוד המונח בזה - שזוהי העבודה שלנו, שהנה כאמור, כשאדם הוא מדבר - הוא רוצה לקרב נשמות ישראל, ולדבר עם אחרים וכו' - עליו **לנפות** את הלשון שלו! וזה ענין של **'מרקד'** - שינפה היטב כל דבר שהוא עושה!

וזו העבודה של 'וַעֲדַיִן "מְרַקֵּד" בֵּינָן' - לרמוז שאנחנו צריכים להשתמש עם מלאכת **'מרקד'** - לנקות את עצמנו מכל־מיני דברים כאלה! כי־כן היא מלאכת 'מרקד', שכשקוצרים את התבואה היא מעורבבת יחדיו - החיטים והפסולת, וצריכים להפריד ביניהם, זו מלאכה שלימה לעשות זאת... וזו העבודה הקדושה שלנו - **"מְרַקֵּד בֵּינָן"**, שנזכה לדעת איך להפריד את הרע מהטוב, ונדע את הלימוד שאפשר לו לאדם להחזיק מעמד בכל מה שעובר עליו בחיים, ולהפוך את כל הדברים השליליים אל הקדושה!

זה מה שרבינו אומר כאן: **'רָאוּי לָנוּ שֶׁלֹּא לְעַכֵּב, חַס וְשָׁלוֹם, בְּנְיַן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, רַק לְהִשְׁתַּדֵּל בְּבִנְיָנוֹ'**; הדבר הראשון הוא **'לא לעכב'**, שזה ענין של **"סוּר מֵרָע"**, איך? על־ידי שנשמרים ממחלוקת ומריבות,

ועושים את הכל למען השלום, ואח"כ: **'לְהִשְׁתַּדֵּל בְּבִנְיָנוֹ'**, איך? ע"י לימוד התורה, קיום המצוות, תפילה, **כל דבר שאדם עושה לכבוד השכינה - הוא שם עוד לבינה בביהמ"ק, וכשייבנה הבית השלישי במהרה בימינו, כולם יראו את האבנים הקדושות שהם בנו!** איך יכול להיות כ"כ הרבה? **כך יהיה!** כפי שחכמינו הקדושים מתארים לנו את הבית השלישי - כמה יהיה מפואר ומה יהיה הבנייה הזו, אז כך יהיה, שאדם יראה: **'הנה, זו האבן שאני עשיתי! זו האבן שלי!'**... והשם של כל אחד יופיע על אותה האבן - **'לי היה חלק בבנין ביהמ"ק!'**...

ממשיך רבינו ואומר: **'עַל־כֵּן מְאֹד צָרִיךְ לְזָהֵר לָקוּם בַּחֲצוֹת, לִהְיוֹת מִתְאַבֵּל עַל חָרְבָּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כִּי אוּלַי בַּגִּלְגּוּל הָרִאשׁוֹן הָיָה הוּא הַגּוֹרֵם שֶׁיֶּחֱרַב הַבַּיִת הַמִּקְדָּשׁ, וַאֲפִלּוּ אִם לָאו, אוּלַי הוּא מְעַכֵּב עַתָּה בְּנִיַן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְנֶחְשָׁב גַּם־כֵּן כְּאִלּוּ הוּא גָּרַם לְהַחֲרִיבוֹ'**; אז רבינו מלמד אותנו פה מה הענין של **'חורבן ביהמ"ק'**, שאדם בוכה על החורבן - מדוע? **אתה בוכה כי אולי ח"ו אתה המעכב את הבניין של ביהמ"ק, ואולי לא משתדל מספיק בבניינו, ולא בוכים על דבר שהיה בעבר - אלא 'עכשיו'!**

ועל כן אמרו צדיקים, שבימי **'בין המצרים'**, ראוי לאדם לדקדק באמירת תיקון חצות אף אם בכל שאר ימות השנה איננו מדקדק בכך, לכל הפחות בשבועות אלו ייזהר בזה, **ואולי אם יתחיל להיות חזק בזה בשבועות אלו - זה ישפיע עליו לכל יתר ימות השנה, שהוא ער בשעה חצות לילה** (שעה 12:00), **ואומר את המזמורים הקדושים! קריאת שמע שעל המיטה הרי אומרים - כפי שמודפס בסידור, אז מוסיפים עוד כמה דקות ואומרים גם תיקון חצות, שהם בסה"כ עשרה מזמורים ופרק אחד ממגילת איכה - זה לא לוקח הרבה זמן, כי אם דקות ספורות...**

וכשאתה אומר תיקון חצות - על מה אתה מזכיר את עצמך, בפרט בימים אלו? אומר רבינו: **'שֶׁלֹּא לְעַכֵּב, חַס וְשָׁלוֹם, בְּנְיַן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, רַק לְהִשְׁתַּדֵּל בְּבִנְיָנוֹ'!**

'שֶׁלֹּא לְעַכֵּב, חַס וְשָׁלוֹם, בְּנְיַן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ' היינו שנחפש תמיד **'עוד מצוה'** ו**'עוד גישה לשלום'** - הן בבית והן עם אחרים, להיזהר ולהישמר מאד ממחלוקת ומריבות וחילוקי דעות! ו**'לְהִשְׁתַּדֵּל בְּבִנְיָנוֹ'** היינו קיום המצוות, לימוד התורה, צדקה וחסד - מה שיכול לעשות, **זה בנין ביהמ"ק! לזה ה'תיקון חצות' צריך לעורר אותנו!**

וכאמור, ימי **'בין המצרים'** הם ימים של תשובה, ימים שבהם מתחילים להרגיש **'מה חסר לנו'!**

מוהרא"ש הקדוש סיפר, שפעם בדור הקודם, היה בחור אחד בישיבה ליטאית שהתקרב לרבינו; הבחור הזה לא היה 'למדן' גדול, אלא בחור פשוט,

וזכה להתקרב לרבינו[ג], והתחיל לקיים בתמימות את העצות של רבינו - הוא אמר תיקון הכללי בכל יום, התפלל בהתלהבות, וגם היה אומר תיקון חצות.

הרי 'תיקון חצות' הוא אחד מהיסודות אצל רבינו ז"ל, ואמנם זה מוזכר בכמה וכמה מקומות בספרי רבינו, אך התורה העיקרית היא בליקו"מ ח"א סי' קמ"ט [שאת זה רבינו הדפיס בחייו - את חלק א' של ליקו"מ], והיא על הפסוק (תהלים קיט, סב) **"חֲצוֹת לַיְלָה אָקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ עַל מִשְׁפְּטֵי צִדְקֶךָ"**, אומר רבינו: **'חֲצוֹת הוּא מְסֻגָּל כְּמוֹ פְּדְיוֹן, כִּי הוּא הַמְתָּקַת הַדִּינִים'**; אדם רוצה לתת פדיון לצדיק וכו', והנה רבינו אומר: **כשאתה אומר תיקון חצות - זה כמו פדיון! זו המתקת הדינים!** [ושם אומר רבינו, שעיקר חצות הוא ששה שעות מתחילת הלילה, הן בקיץ הן בחורף, ואז הוא הזמן לקום להגיד תיקון חצות]. ואותו בחור קיים את דברי רבינו בתמימות ופשיטות - להגיד תיקון חצות, והתיישב על הרצפה[ד], ואמר תיקון חצות מתוך הסידור בתמימות ופשיטות...

והנה, כשראו זאת הבחורים הליטאיים של הישיבה - תפסו את ההזדמנות לעשות צחוק ממשהו... ותיכף ומיד גיחכו וצחקו - 'תראו מה הוא עושה'... וכך הם עמדו ועשו ממנו ליצנות.

כנראה הוא היה בחור באמת תמים, ובוודאי היה לו גם התבודדות, והוא לא התפעל מהם כלל וכלל, וכשהוא ראה איך הם עושים ממנו ליצנות וצוחקים ממנו, ענה ואמר להם דיבור נורא מאד, שגרם להם התעוררות גדולה ביותר, וכך ענה ואמר להם: **'מָה אֹמַר לָכֶם, אַתֶּם "לַמְדָנִים", מְבִינִים הַרְבֵּה בְּלִמּוּד, וַחֲרִיפִים בִּסְבָרוֹת וְכוּ', וְלָכֶם לֹא חָסֵר בֵּית**

ג. כדי להתקרב לרבינו צריכים הרבה תמימות ופשיטות! אם אדם הוא 'חכמולוג', ומרגיש עצמו כמו "למדן" ו"מבין" וכו' - לא יהיה לו כ"כ קל להתקרב לרבינו... הוא חושב: 'מה זה הדיבורים הפשוטים האלו?... מה זה הקונטרס הזה?... דברים פשוטים... תגיד איזה "לומד"ס", איזו סברא חזקה... לא משהו פשוט'... **בשעה שהדיבורים של רבינו הם בבחינת** (משלי כה, כה) **"מַיִם קָרִים עַל נֶפֶשׁ עֲיֵפָה" - כל מילה של רבינו כ"כ מאירה עד שצריכים להחזיק את הנשמה שלא תעוף... אדם מרגיש שממש נכנס בו חיים חדשים!**

ד. ואכן, לא מוכרחים לשבת על הרצפה בעת אמירת תיקון חצות, ובעניין זה מוהרא"ש היה רגיל לומר הרבה: אדם חושב שכדי לומר תיקון חצות, תחילה עליו להתלבש עם כובע וחליפה... אח"כ הוא צריך למצוא אפר כדי לשים קצת על עצמו, ואולי גם שק, וגם לשבת על הרצפה, ולעורר עצמו לדמעות ובכיה וכו', וכשאדם חושב ככה - הוא עלול להתרשל מזה לגמרי, **'זה לא בשבילי'**... ובאמת אין הכרחי כלל, **תאמר תיקון חצות כפי שאתה!** אתה עכשיו לבוש עם הבגד שאתה לבוש בו? **תפתח את הסידור ותגיד מה שכתוב בסידור!** ההתחלה היא עם הווידוי - 'אשמנו', 'בגדנו' וכו', ואח"כ מזמור "על נהרות בבל" - ושאר המזמורים המובאים שם, **כמה זמן זה כבר לוקח?...**

ובעניין הקינות המובאות מן האלשיך הקדוש ורבי חיים מארם צובה וכו' - את זה עשו אח"כ, אבל **עיקר התיקון** מהאר"י הקדוש זה עשרת מזמורים התהלים עם הפרק החמישי של מגילת איכה - "זָכֹר ה' מֶה הָיָה לָנוּ", **זה עיקר אמירת התיקון!**

הַמִּקְדָּשׁ... אַתֶּם עֲסוּקִים תָּמִיד בְּהַתְמָדַת הַתּוֹרָה, וְלָכֶם לֹא חָסֵר'... המשיך הבחור ברוב תמימות: **'אֲנִי, בָּחוּר פָּשׁוּט, אֵין לִי כְּזֶה מֹחַ חָרִיף, אֲנִי לֹא כָּךְ מְנֻחָ בְּלִמּוּד, אָז לִי חָסֵר בֵּית הַמִּקְדָּשׁ! חָסֵר לִי!'...** זאת אומרת: **אם היה בית המקדש קיים, הייתי נוסע לשם ומסתכל על הכהנים איך עושים את עבודתם - "כֹּהֲנִים בַּעֲבוֹדָתָם וּלְוִיִּם בְּשִׁירָם וּבְזִמְרָם"... כי אינני 'למדן' ו'מבין', אבל הייתי אולי מגיע לשם כל יום... הייתי רואה את עבודת הכהנים בביהמ"ק - 'לִי חָסֵר בֵּית הַמִּקְדָּשׁ! וּמִמֵּילָא מָה אֲנִי יָכוֹל לַעֲשׂוֹת בְּשְׁבִיל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ? עַכְשָׁו מַגִּיעַ זְמַן חֲצוֹת לַיְלָה, אָז אֲנִי אוֹמֵר תִּקּוּן חֲצוֹת'...**

כשהוא אמר את המילים האלו בכזאת תמימות, זה נכנס כ"כ בלבבות הבחורים שצחקו עליו, עד שהוא פעל אצל קבוצה שלימה של בחורים שיתקרבו לרבינו! הם מאד התפעלו - הוא מדבר כ"כ בתמימות, ומאיפה זה מגיע?... הם התחילו לשאול ולברר, והוא התחיל להביא להם ספרי רבינו וקונטרסים, עד שהוא פעל להתקרבות גדולה לרבינו...

נקודת העניין הוא כמו שרבינו אומר פה - שאדם צריך להרגיש את חיסרון ביהמ"ק ולראות שלא לעכב בניינו ח"ו; מה זה **'בית המקדש'**? **'גילוי שכינה'**! בזמנינו, אנחנו יכולים לטעום **'מֵעֵין'** דבר זה כשזוכים להגיע בשלוש רגלים - 'זֵכֶר' לעליה לרגל, או בשאר פעמים שזוכים לעלות לירושלים ולהגיע לשריד בית מקדשינו - מקום המקדש, ושם מרגישים מֵעֵין הדבר הזה, וכמו שחכמינו הקדושים אומרים (שה"ש רבה ב) על הפסוק (שה"ש ב, ט) **"הִנֵּה זֶה עוֹמֵד אַחַר כָּתְלֵנוּ מַשְׁגִּיחַ מִן הַחַלֹּנוֹת מֵצִיץ מִן הַחֲרַכִּים" - 'מעולם לא זזה שכינה מהכותל המערבי'**; השכינה לא זזה משם! ואמנם נכון שאומרים 'זה כיבוש של פושעים' וכו' וכל מיני דברים, ואכן זה באמת היה ככה, השם ישמור, אבל למעשה - **'קְדֻשָּׁה קְדֻשָּׁה לִשְׁעָתָהּ וְקְדֻשָּׁה לָעָתִיד לָבוֹא'** - הקדושה נשארת שם! ואדם שמגיע לשם באמת ברצון אמיתי - הוא זוכה להרגיש שם הרגשה מיוחדת מאד...

ואת זה רואים בחוש על כל מי שמגיע לשם, ואפילו - להבדיל אלף אלפי הבדלות - כשמגיעים גויים מאומות העולם אל הכותל, הוא לא יודע כ"כ איך לעכל את זה... הוא שָׁם כיפה, ומתחיל לתפוס את האבנים, ומכניס פתק... **הוא מרגיש משהו!**

ובאמת, כשבנה שלמה המלך את ביהמ"ק, כתוב בתפילותיו בספר מלכים, שהוא ביקש בפירוש, שגם כשאומות העולם יבואו להתפלל - יתקבלו התפילות (עי' מלכים א' ח, מא-מג), ועל כן עד היום הזה, כשמגיעים אנשים מכל אומות העולם, ובפרט יהודי מאמין שמגיע לשם - אפילו אם הוא לצערנו מאלה שהתרחקו, אבל לכל הפחות מגיעים אל הכותל - משהו 'מזיז' אותו... **ואף אם**

עושה מה שעושה לפני-כן או אח"כ - אבל הוא שם! והוא לא יודע מה לעשות עם עצמו - אבל מרגיש משהו...

ומי שיש לו את הלימודים הקדושים של הצדיקים, הוא יודע 'פה יש גילוי שכינה!' ואדם יכול ממש לפתוח את הלב שלו ולבקש על הכל, כי "אֵין זֶה כִּי אִם בֵּית אֱלֹקִים וְזֶה שַׁעַר הַשָּׁמָיִם" (בראשית כח, יז) **- אתה עכשיו עומד לפני 'שער השמים', והתפילות עולות ישירות לכיסא הכבוד! אז בוודאי שאדם מקבל שם התעוררות גדולה...**

הכלל, בימים אלו אדם מתחיל להרגיש **מה חסר לו**, ועל זה יש לנו את שלושת השבועות האלו הנקראים **'בין המצרים'**, שהם ימים מעולים ומיוחדים מאד, וכפי שפירשו צדיקים[ה] את הפסוק במגילת איכה (א, ג): **"כָּל רֹדְפֶיהָ הִשִּׂיגוּהָ בֵּין הַמְּצָרִים"** - **'רֹדְפֶיהָ'** היא מילה המורכבת משתי מילים: **'רוֹדְפֵי יָ"ה'**, דהיינו כל אלו שרודפים אחר הקב"ה, ומקיימים הכתוב (הושע ו, ג): "וְנֵדְעָה **נִּרְדְּפָה** לָדַעַת אֶת ה'" - יש ענין שאדם רודף אחר הקב"ה, כביכול, הוא רוצה להתקרב! הוא רואה שהוא רחוק מאד, ועליו לרדוף ולהתקרב! **'זה מתרחק ממני ואני רודף - כביכול - אחר הקדושה! אני רוצה להשיג את הקדושה! אני רוצה להגיע לשם!'... אז "כָּל רֹדְפֶיהָ"** - **'רוֹדְפֵי יָ"ה'**, אלו שרודפים, כביכול, אחר הקב"ה, **"הִשִּׂיגוּהָ"** - מתי השיגו את זה? **"בֵּין הַמְּצָרִים"** - אלו שלושת השבועות הללו, כי ימים אלו של **'בין המצרים'** מסוגלים מאד מאד להגיע אל הדביקות וההתעוררות הזה, **דווקא בימים כאלה!**

וזהו הלימוד של רבינו בכל הגילויים הקדושים שלו, ובכל העניינים שגילה - איך ב**'תכלית ההסתרה'** יש **'תכלית הגילוי'**, ויש על זה תורה שלימה - בליקו"מ ח"א סי' נ"ו, שדווקא ב**'הסתרה שבתוך ההסתרה'** - שם יש את הגילוי הכי גדול! וכלשונות המובאים הרבה בדברי רבינו - **'ההתרחקות תחילת ההתקרבות'** (סי' רסא), **'ירידה לצורך עליה'** (סי' כב, ועוד), וכן הוא בימים אלו, שדווקא ימים אלה שנראים כימים של אבל על החורבן מחמת שהתרחקנו מעל אדמתנו, וגורשנו מ'הבית הגדול והקדוש שנקרא שמך עליו', **עכשיו דייקא** הוא הזמן להתעורר מחדש עם כיסופים ורצונות לחזור לזה, **ועכשיו הוא הזמן לפעול את זה!** שזהו **"כָּל רֹדְפֶיהָ הִשִּׂיגוּהָ בֵּין הַמְּצָרִים"** - שדייקא עכשיו יש אפשרות לזכות לזה!

והנה השבוע הוא פרשת **פינחס**, ויש לנו עוד שני שבועות של 'בין המצרים' - פרשיות **מטות מסעי ודברים**, ומובא בדברי צדיקים, **ששלושת השבועות** האלו הם כנגד **שלוש רגלים...** לא פחות ולא יותר! אדם יכול לתמוה על זה

ה. מובא מהרבה צדיקים, וכולם בשם **המגיד ממעזריטש זי"ע**.

מאד - 'דווקא הזמן הזה כנגד המועדים הקדושים?'... **כך לימדונו הצדיקים!**

והנה, ב'שלוש רגלים' ישנה מצוה לעלות לרגל - בזמן שביהמ"ק היה קיים, וכן אפילו אח"כ - מובא בדברי 'מוני המצוות' שיש עניין לעלות לירושלים ולקבל פני השכינה, ומתי? בשלוש רגלים, כדברי התורה הקדושה (שמות כג, יז): **"שָׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל זְכוּרְךָ אֶל פְּנֵי הָאָדֹן ה'"** - פסח, שבועות וסוכות. אומרים צדיקים (מובא בדברי האלשיך הקדוש, וכן הוא בדברי מוהרנ"ת ז"ל): שלושה שבועות אלו - שלוש שבתות אלו - מכוונים כנגד שלושה רגלים; השבוע הראשון זה **פרשת פנחס**, ובמילת **פנחס** בעצמה מרומז חג הפסח - **פסח נ'**, כי בפסח התגלה נו"ן שערי קדושה, וכמעט שהיו בשער הנו"ן של הפך הקדושה, ולכן **"וְלֹא יָכְלוּ לְהִתְמַהְמֵהַּ"** (שמות יב, לט) - הקב"ה ראה שאי אפשר להישאר במצרים אפילו לא לשניה אחת, והוציא את עם ישראל ממש ברגע האחרון, ולא סתם **הוציא** אותם, אלא **הרים והגביה** אותם אל המקום הכי גבוה - לנו"ן שערי קדושה.

שזו ההתגלות של נשמות ישראל בליל הסדר, שעם ישראל יושבים אצל ה'סדר' ועושים את כל המצוות של הלילה, ומגיעים למוחין כאלו גדולים עד שאפילו היהודי הכי פשוט מרגיש הרגשה מיוחדת בשעת ה'סדר'! אפילו אדם שהוא לא יודע כמעט כלום - את זה הוא יודע, שצריך לאכול מצה, לשתות ארבע כוסות, ולאכול איזה מאכל מיוחד לכבוד החג - כל אחד כפי ענייניו, הוא מרגיש איזו התרוממות הנפש בליל הסדר, וזה בגלל שמתגלה אז שער הנו"ן של הקדושה. ואכן, אח"כ סוגרים את האור הזה, ואדם צריך לרדת בחזרה, ואז מתחילים מ"ט יום של ספירת העומר - עד יום החמישים, שהוא יום חג השבועות, שאז חוזרים אל השער הנו"ן - שזה כל הגילוי של חג השבועות: שער הנו"ן [כמובא בדברי רבינו בתורה נ"ו הנ"ל גבי המקוה של חג שבועות - שאדם זוכה לשער הנו"ן].

וממילא מובן לנו קצת העניין שפרשת **פנחס** היא השבת הראשונה של 'בין המצרים', שהיא כנגד חג הפסח, ועל כן **'פנחס'** הוא צירוף של **פסח נ'**. ומחמת שהשבוע הזה - ובפרט השבת הזאת - מכוון כנגד חג הפסח, אפשר לו לאדם להתעורר מחדש לטעום טעם של 'עליה לרגל', וכמו שרבינו אומר כאן, בתורה ס"ז: **לראות שאנחנו לא מעכבים ח"ו את בנין ביהמ"ק, ואנחנו משתדלים בְּבִנְיָנוֹ!**

איך? ע"י שאנחנו עושים את הכל כדי להרבות שלום ואהבה בין נשמות ישראל! לחבר ולקרב בכל דרך שרק אפשר! **ולהיזהר מאד מאד שלא לזלזל ח"ו באחרים - 'שמירת הדיבור' ו'שמירת הלשון', כמה צריכים לעבוד על זה! כולנו! לשמור על זה מאד מאד - זקנים עם נערים,**

בנים, בנות, כולם צריכים כ"כ הרבה להיזהר בדבר הזה - שהפה שלנו יהיה פה שמקרב ובונה, מקרב את הגאולה ובונה את ביהמ"ק, ולא ח"ו הפוך... כי **'עֲדַיִן מְרַקֵּד בֵּינָן'** - ו'מרקד' לשון של 'לְנַפּוֹת', שעלינו לנקות את הדיבור שלנו שלא יהיה בו ח"ו איזו פסולת - איזה מוץ ותבן - שיגרום לכל התבואה הזאת לרקוב ח"ו...

וזה מה שמתחילים עכשיו, בשלושת השבועות האלו, שכאמור: הם ימים מסוגלים מאד - רק יש לאדם שכל, והוא יודע איך לקחת את ה'דחייה' הזאת בשביל קירוב! וכמו הבחור הנ"ל, שהוא אמר בתמימות: 'לָכֶם לֹא חָסֵר, אֲבָל **לִי** חָסֵר בֵּית הַמִּקְדָּשׁ!'... אדם מתחיל להרגיש **"חסר לי... חסר לי ה'גילוי שכינה' הזה... אני כ"כ משתוקק ומצפה לחזור לחיק אבינו שבשמים!"...**

וכמו המשל הנ"ל על בן המלך, שהוא פתאום גורש מן הארמון של אביו... אביו המלך הקפיד עליו, וגירש אותו מהארמון - 'לך מפה! אני לא רוצה לראות אותך!'... **וכי פנימיות כוונתו של המלך היא לזרוק ולהשליך את הבן שלו ולא להכיר אותו? זה באמת מה שהוא רוצה? חס ושלום!** אלא מאי? הוא רואה שהבן שלו כ"כ לא מעריך ולא מכיר את המעלה שלו בתור **'בן מלך'**... יש לו חדר מיוחד לשבת בארמון אביו, והוא חושב שזה בוודאי מגיע לו... 'הרי זה האבא שלי'... המלך רואה שהוא כבר 'עבר את הגבולות', ולא התנהג כמו שצריך, ומי יודע מה הוא עשה בחוץ, או יותר חמור מזה - כפי משל חכמינו הקדושים - שהוא הקיא וטינף את הארמון של המלך... המלך רואה את המצב של בנו, והוא מתבונן: 'מה עושים עם הילד הזה?'... אז הוא מתיישב בדעתו לְסַלֵּק אותו באופן זמני, כדי שהוא ירגיש 'מה חסר לו', הוא יתחיל להרגיש **'איפה הייתי?'** ו**'מי האבא שלי?'** ו**'מה היה לי כל הזמן? לא היה חסר לי כלום!'**... נמצא שדווקא ע"י ההתרחקות הזאת הוא קיבל השתוקקות וכיסופים לחזוק בחזרה אל הארמון, והמלך - שהוא יודע באמת איך להתנהג אִתּוֹ - הוא לא תיכף ומיד משיבו אל הארמון, אלא לאט לאט... אמנם אתה רוצה כבר לחזור, אבל צריכים להחזיר אותך בחכמה...

כן, כביכול, הקב"ה מתנהג עמנו, שאנחנו מצדנו צריכים לכסוף ולהשתוקק לחזור בחזרה, ולעשות את הכל בשביל זה, ודווקא בימים אלו, ועלינו להזכיר לעצמנו שהימים האלה הם כנגד שלושת הרגלים - עכשיו, באמצע הקיץ, לקראת סוף השנה, שאנחנו מזכירים לעצמנו: 'חג הפסח - איזה גילוי שכינה של שער הנו"ן!' ואפשר לאדם לזכות להתקרב להקב"ה עם הדביקות הכי גדולה...

זה העניין של **ימי 'בין המצרים'**, שמצד אחד הם ימי אבל - כפי כל ההלכות

המובאות בשולחן ערוך הנוהגות בימים אלו, ואכן צריכים לקיים את כל ההלכות הכתובות בשולחן ערוך, אבל בפנימיות הלב של האדם הוא צריך להיות תמיד שמח!

רבינו לימד אותנו את 'מידת השמחה', וכמה אדם צריך לעבוד על מידת השמחה - **"מִצְוָה גְּדוֹלָה לִהְיוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד"** (ליקו"מ ח"ב סי' כד), ומה הכוונה **'תמיד'**? כפשוטו - **תמיד!** זה כולל גם את ימי 'בין המצרים'! ואכן, עפ"י ההלכה אסור להראות שמחה חיצונית - כמו שמחת נישואין, וכלי זמר וכו', אבל מדובר על השמחה הפנימית של האדם, השמחה בכך שהוא יודע: **'אני בן המלך!'...** וכמו הלשון של רבינו (הלשון הזאת כ"כ מעוררת!): **'אַךְ כָּעֵת, שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מְצַפֶּה לָשׁוּב אֵלֵינוּ וְלַחֲזֹר וְלִבְנוֹת בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ'** - הקב"ה ממש מצפה! זה הזמן עכשיו להרגיש את זה, ולדעת אשר "כַּמַּיִם הַפָּנִים לַפָּנִים" (משלי כז, יט) - הקב"ה מחכה ומצפה לשוב אלינו, ואנחנו מחכים ומצפים לשוב אליו יתברך!

נמצא א"כ, שעלינו לנצל **כל יום ויום** מן הימים הקדושים האלו, ודיברנו מכמה הנהגות נפלאות לימים אלו: הזכרנו לעיל את ענין אמירת 'תיקון חצות', **אשרי מי שלכל הפחות בימים אלו יגיד תיקון חצות בכל לילה!** וכן מאד מתאים לימים אלו - בין י"ז בתמוז לתשעה באב - ללמוד **מסכת תענית**, והתחלנו כבר מר"ח תמוז, ועל זה אמרנו רמז: **'תַּמְז'** ר"ת **ז'**כרו **מ'**סכת **ת'**ענית [ויש זמן לסיימה עד ט"ו באב].

ומדוע דווקא מסכת תענית? כי כל ההלכות של הצומות ותשעה באב - הכל במסכת תענית (בפרק האחרון), ושם כתוב "משנכנס אב ממעטין בשמחה" - וכל ההלכות השייכות לימים אלו, **ולכן זה מאד מאד מסוגל ללמוד בימים אלה!** וזה לא כל כך קשה... זה בערך 30 דפים, **ואשרי הזוכה ללמוד בזה בכל יום!** הדפסנו את זה כ"כ יפה, ואפשר לכל אחד ללמוד בזה מעט בכל יום, וישלים הלימוד עד ט"ו באב, וכן אח"כ... יכולים להשלים תמיד - עד ר"ח אלול, **העיקר שיש לו לאדם משהו לעשות בימים אלו!**

ואשרי מי שזוכה ללמוד **תיקוני זוהר** בימים אלו, כי מובא בתיקוני־זוהר (בהקדמה דף א): **'רְשׁוּתָא אֶתְיָהִיב לוֹן לְאִלֵּין נְשָׁמָתִין דְּאִתְתָּרְכוּ מֵאַתְרַיְהוּ בָּתַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינְתֵּיהּ, לְקַנְנָא בְּהַאי חִבּוּרָא'** [נִתְּנָה רְשׁוּת לְאֵלּוּ הַנְּשָׁמוֹת שֶׁנִּתְגָּרְשׁוּ מִמְּקוֹמָן אַחַר הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא וּשְׁכִינָתוֹ, לְעֲשׂוֹת לָהֶם קֵן בְּחִבּוּר זֶה]; כי בימים אלו השכינה היא **"כְּצִפּוֹר נוֹדֶדֶת מִן קִנָּהּ"** (משלי כז, ח) מחמת חורבן ביהמ"ק, כי בזמן שביהמ"ק היה קיים - זה היה הקן של השכינה הקדושה, ועכשיו, השם ישמור, "בָּאוּ גוֹיִם בְּנַחֲלָתֶךָ טִמְּאוּ אֶת הֵיכַל קָדְשֶׁךָ" (תהלים עט, א) - הגויים יושבים שם, ולנו אסור אפילו לעלות להר הבית, וא"כ

מה עושים?... השכינה היא בגלות - המלך נמצא עכשיו בחוץ... ומה עושים?...

צדיקים אמרו על זה משל: כשהמלך יושב בארמון שלו, ואתה רוצה להיפגש עם המלך - אתה יכול להמשיך לרצות... גם אם תצליח להזמין איזה תור - אם בכלל יתייחסו אליך - עליך להמתין לכל הפחות חצי שנה, וגם אז - רק אולי תיכנס... שאדם יוכל להתראות עצמו עם המלך - זה "על מנת לעלות לרקיע"... וגם אם כן יגיע, יתנו לו להיכנס אולי למשך דקה אחת... - הוא רק יספיק לראות את המלך, וכי יספיק לומר משהו?... הרי יש לו רשימה שלימה להגיד, ובתוך כמה רגעים כברו יוציאו אותו לחוץ...

והנה, קרה פתאום שהמלך יצא לדרך... או שהוא יצא לטייל, או שהלך לצוד בעלי-חיים [כמו שהיה מצוי הרבה אצל מלכים התחביב הזה - לצוד חיות ועופות וכו'], והנה המלך נמצא עם כל הפמליא בתוך היער, ופתאום החל לרדת גשם שוטף - ברקים ורעמים, והם נמצאים באמצע היער, וכולם נרטבים עד לשד העצמות...

והנה ישנו אדם פשוט, שהוא בנה לעצמו איזה 'ביתן' בתוך היער - ושם הוא גר, וזה נמצא לא רחוק ממקומו של המלך... ופתאום אחד מאנשי המלך שם לב שיש שם 'ביתן' קטן, ואפשר לתפוס בו מחסה, והם מיד מזדרזים לעבר הבית, ודופקים בדלת, ובעל-הבית תמה מאד - 'שנים ע"ג שנים לא דפקו לי פה בדלת'... והנה הוא פותח את הדלת, ואומרים לו בבהלה: **"המלך פה צריך להיכנס אליך, יורד עשם זלעפות בחוץ!"...**

האדם נבהל לגמרי... 'המלך?! בכבודו ובעצמו?!'... והוא כמובן פותח את הדלת לרווחה לכבוד המלך, והמלך נכנס לביתו הקט - כולו רטוב מכף רגל עד ראש, ולאדם הזה בקושי יש איזו 'מגבת' בשביל המלך, ומביא איזה כיסא פשוט שהמלך ישב, ובין-כך הוא מחמם איזה כוס-תה על הכיריים, **והוא ממש מחיה את המלך!**

כמה הכרת הטוב יש לו להמלך כלפי אותו אדם! ואולי זה נשמע כמו צחוק... אבל כפי המצב שהיה - האדם הזה זכה ממש להחיות את המלך! והאדם הזה שזכה להכניס את המלך לביתו, בוודאי הוא שש ושמח על הזכות שנפלה בחלקו - 'המלך נכנס לפה ובכבודו ובעצמו ישב על הכיסא הזה?'... **כמה זכות ושמחה יש לאותו אדם!**

כך צדיקים ציירו לנו את הימים האלו: בשעה שהשכינה היא בגלות, והמלך נמצא מחוץ לארמונו, ומי שיכין מקום חם וטוב - מקום של שלום ואהבה - בשביל המלך, המלך נכנס אצלו, והמלך כביכול מחיה את עצמו אצלו! **השכינה הקדושה מצאה אצלו 'מָנוֹחַ לְכַף רַגְלָהּ' - בבית הזה, זה המקום שלי! אמנם ביהמ"ק**

איננו עומד על מכונו, אבל היהודי הזה ומשפחתו - זה המקום שאני שורה בו! זה המקום שלי עכשיו! ואיזו זכות זו לאותו אדם, וכמה גדולה מעלתו, שהוא באמת החיה את המלך! כי אם הדבר כ"כ גדול אצל מלך בשר ודם, על אחת כמה וכמה כביכול אצל מלך מלכי המלכים הקב"ה - שהוא זוכה לגרום נחת רוח לשכינה הקדושה!

זה המובן של ימים אלו, שרבינו מְהַפֵּךְ לנו אותם ממש 'מן הקצה אל הקצה'... יש בני אדם שחושבים שבימים אלו צריכים להראות עצבות, ולהיות שבור וכו', עד שהיו כאלה שאפילו בשבתות היו להם כל מיני מנהגים שונים (אסור לזלזל במנהגים של עם ישראל), ובפרט ב'שבת חזון' - לא החליפו בגדי החול לבגדי שבת, וניגנו את ה'לכה דודי' בניגון של מגילת איכה וכו', **אבל צדיקים גילו לנו שדייקא בתוך ההסתרה יש את הגילוי הכי גדול, ואדרבה! צריכים לכסות את זה מרוב אור שמאיר בהם!** כי אם היה מתגלה האור הזה - אפילו במקצת - זה היה עלול לסנוור את העיניים לגמרי ה"י...

זהו הסוד של ימי **'בין המצרים'**, שאמנם נראים כימי אבל, אבל מונח בהם אור כ"כ גדול עד שמכוונים כנגד שלושת הרגלים! אגב מצינו דבר נפלא, שכל המועדים יחדיו הם כמניין ימי **'בין המצרים'** [היינו שבעת ימי פסח ושמונה ימי סוכות וחג שבועות וראש השנה ויום כיפור]...

ולא לחינם שבפרשת השבוע מובאת הפרשה של כל המועדים ועניני קרבנותיהם וכו', כי **פה מונח האור הכי גדול - של כל המועדים ביחד!** אבל מחמת 'ריבוי אור' שעלול לגרום 'שבירת הכלים' לגמרי, על כן מוכרחים להסתיר את זה, **וכפי גודל ההסתרה - אנחנו מבינים את גודל האור שיש שם!** ועל כן זה מתלבש בימים כאלה שמבחוץ הם ימי אֵבֶל, אֲבָל מבפנים אדם צריך להתחזק בכל יום בכיסופים וגעגועים להקב"ה: **'רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲנִי מַתְחִיל מֵעַכְשָׁו!'...**

דוד המלך אומר בתהלים (קב, ח): **"שָׁקַדְתִּי וָאֱהִי כְּצִפּוֹר בּוֹדֵד עַל גָּג"**, ובפסוק זה כלול כל מה שדיברנו: **'שָׁקַדְתִּי'** הוא ענין ההפטרה של פרשת השבוע - נבואת ירמיה הנביא, שהוא ראה בנבואה 'מקל שקד', וכמ"ש שם: **"וַיְהִי דְּבַר ה' אֵלַי לֵאמֹר מָה אַתָּה רֹאֶה יִרְמְיָהוּ וָאֹמַר מַקֵּל שָׁקֵד אֲנִי רֹאֶה"**; ממשיך הפסוק: **"וַיֹּאמֶר ה' אֵלַי הֵיטַבְתָּ לִרְאוֹת כִּי שֹׁקֵד אֲנִי עַל דְּבָרִי לַעֲשֹׂתוֹ"**; ומה הענין של **'שקד'**? אומרים חכמינו הקדושים, כי לעץ שקד לוקח **כ"א יום** ליגדל - **שלושה שבועות** [ולשאר אילנות לוקח זמן רב יותר, ועץ שקד לוקח זמן מועט ביותר], ואת זה ירמיה הנביא ראה בנבואה על החורבן, וזה רמז **לשלושת השבועות** של 'בין המצרים', שגם הם **כ"א יום**, וזהו: **"שָׁקַדְתִּי וָאֱהִי"** - רמז לשם **אהי"ה** שהזכרנו לעיל, שהוא

לשון של תשובה, שהוא ג"כ כמניין **כ"א**; ואיך אהיה? **"כְּצִפּוֹר בּוֹדֵד עַל גָּג"** - אמנם הבית נחרב, אבל היא בודדת על הגג... היא מחפשת מקום שיהיה 'מָנוֹחַ לְכַף רַגְלָהּ', ומי יכניס אותה? אדם שהוא **שׂוֹקֵד** ב**שקידה** גדולה - **"שָׂקַדְתִּי וָאֶהְיֶה"**, איך? **"כְּצִפּוֹר בּוֹדֵד עַל גָּג"** - הוא חוזר בתשובה, ואזי הוא גורם שהשכינה הקדושה מוצאת מקום למנוחתה...

הקב"ה יעזור לנו, שנזכה לנצל את הימים הקדושים האלו, כי אכן הם **'ימים קדושים'**, וצדיקים היו מכנים את זה **"בין המצרים הקדושים"** [די הייליגע דריי וואכן]; שנזכה לנצל אותם בקדושה ובטהרה, בכיסופים ורצונות להקב"ה, לראות כל יום לבקש ולהתבודד שנזכה בקרוב לראות בבנין בית המקדש, בביאת המשיח, ובגאולה השלימה!

צידה לדרך...

פנינים נפלאים מתוך השיחה לעובדא ולמעשה

יָמִים שֶׁל הִתְקָרְבוּת

יְמֵי 'בֵּין הַמְּצָרִים' הֵם יָמִים קְדוֹשִׁים וּמְיֻחָדִים מְאֹד בַּשָּׁנָה, יָמִים שֶׁל הִתְקָרְבוּת וּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

אֲנִי מַתְחִיל מֵרֶגַע זֶה

רַבֵּנוּ גִּלָּה לָנוּ: **אַתָּה הוֹלֵךְ עַכְשָׁו לְהִתְבּוֹדֵד וּלְדַבֵּר אֶל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא? תֹּאמַר תְּחִלָּה: 'רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲנִי מַתְחִיל מֵרֶגַע זֶה לְהִתְקָרֵב אֵלֶיךָ, לַחֲזֹר בִּתְשׁוּבָה וְלִהְיוֹת אִישׁ כָּשֵׁר'...**

מַדְלִיק בָּנוּ גַּעֲגוּעִים

דַּוְקָא מֵחֲמַת שֶׁגּוֹרְשָׁנוּ מִבֵּית הַמִּקְדָּשׁ - זֶה מַדְלִיק בָּנוּ אֶת הַגַּעֲגוּעִים וְהַכְסוּפִים לַחֲזֹר אֶל הַקְּדֻשָּׁה וְהַהֲאָרָה שֶׁל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ!

תִּקּוּן חֲצוֹת בֵּימֵי 'בֵּין הַמְּצָרִים'

אַשְׁרֵי הַזּוֹכֶה לְכָל הַפָּחוֹת בֵּימֵי 'בֵּין הַמְּצָרִים' לוֹפֵר תִּקּוּן חֲצוֹת, וְאוּלַי זֶה יִגְרֹם לוֹ לְהַמְשִׁיךְ עִם זֶה לִשְׁאָר יְמוֹת הַשָּׁנָה...

זֶה לֹא עַל מָה שֶּׁהָיָה בֶּעָבָר

כְּשֶׁמַּבִּיטִים עַל הַחֻרְבָּן - מִגָּלָה לָנוּ רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ - זֶה לֹא עַל מָה שֶׁהָיָה **בֶּעָבָר**, אֶלָּא עַל **הַהֹוֶה**, שֶׁאָדָם מִתְבּוֹנֵן: הַאִם אֲנִי לֹא מְפַעְפְּעֵי בְּנְיַן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְאֵיךְ אֶזְכֶּה לִגְרֹם לִבְנְיָתוֹ...

עַל כָּךְ נֶחֱרַב בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ!

כְּשֶׁאָדָם מִזְלְזֵל בַּשֵּׁנִי, גַּם אִם הוּא טוֹעֵן שֶׁהוּא לֹא שׁוֹנֵא אוֹתוֹ - זֶה פְּגַם שֶׁל שִׂנְאַת חִנָּם, כִּי דִּבּוּרֵי זִלְזוּל נוֹבְעִים מֵרִגְשׁוֹת שֶׁל שִׂנְאָה וְגַאֲוָה, וְעַל כָּךְ נֶחֱרַב בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ!

הַכְשֵׁר עַל מַה שֶּׁמּוֹצִיא מִפִּיו

כְּשֵׁם שֶׁאָדָם צָרִיךְ הַכְשֵׁר מְעֻלֶּה עַל מַה שֶּׁהוּא **מַכְנִיס** לְפִיו - בִּפְרָט בַּאֲכִילַת בָּשָׂר, כֵּן צָרִיךְ הַכְשֵׁר מְעֻלֶּה עַל מַה שֶּׁהוּא **מוֹצִיא** מִפִּיו - אֵלּוּ דִּבּוּרָיו, שֶׁיְּבַדֵּק הֵיטֵב הַאִם כְּשֵׁרִים הֵם אוֹ שֶׁפָּא יֶשְׁנוֹ סָפֵק בַּדָּבָר...

אַתָּה מֻכְרָח כְּבָר לְהָגִיב?!

נֶאֱמַר בַּבַּיִת אֵיזֶה דִּבּוּר שֶׁלֹּא הָיָה כְּפִי רוּחֵךְ, אָז מָה?... **וְכִי אַתָּה מֻכְרָח כְּבָר לְהָגִיב וְלַעֲנוֹת?! ... תַּבְלִיג וְתִשְׁתֹּק, וְתִרְאֶה שֶׁזֶּה כְּבָר יִפְּתֵק מֵעַצְמוֹ...**

תָּמִיד שִׂמְחָה פְּנִימִית!

רַבֵּנוּ אָמַר: **"מִצְוָה גְּדוֹלָה לִהְיוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד"**; מָה הַכַּוָּנָה **'תָּמִיד'**? כִּפְשׁוּטוֹ - **תָּמִיד!** וְזֶה כּוֹלֵל גַּם אֶת יְמֵי 'בֵּין הַמְּצָרִים'! וְאָכֵן, עַל פִּי הֲהֲלָכָה אָסוּר לְהֵרָאוֹת שְׂמֵחָה חִיצוֹנִית - כְּמוֹ שִׂמְחַת נִשּׂוּאִין, וּשְׁמִיעַת כְּלֵי זֶמֶר וְכוּ', אֲבָל בְּוַדַּאי שֶׁמְּכֻרָּחִים **תָּמִיד** שִׂמְחָה פְּנִימִית!

הֲנָהָגוֹת לְמַעֲשֶׂה

הֲנָהָגוֹת לְמַעֲשֶׂה לִימֵי 'בֵּין הַמְּצָרִים' הַקְּדוֹשִׁים: **לִהְיוֹת חָזָק בְּהִתְבּוֹדְדוּת בְּכָל יוֹם; לוֹפֵר בְּכָל לַיְלָה תִּקּוּן חֲצוֹת; לִלְמֹד בַּי"ת מַסֶּכֶת תַּעֲנִית וְתִקּוּנֵי זֹהַר; לְשַׂפֵּר עַל מִדַּת הַשָּׁלוֹם - בְּעַצְמוֹ, בְּבֵיתוֹ, וּכְלַפֵּי כְּלָל יִשְׂרָאֵל!**

breslev.shely@gmail.com